

Sue Grafton

V staat voor Vergelding

1

Wat voorafging,

Las Vegas, augustus 1986

Phillip Lanahan was onderweg naar Las Vegas in zijn Porsche 911 Carrera coupé, een pittige rood autootje dat zijn ouders hem twee maanden eerder hadden geschonken toen hij van Princeton afstudeerde. Zijn stiefvader had de auto tweedehands gekocht omdat hij een hekel aan waardevermindering had. Die mocht de oorspronkelijke eigenaar incasseren. De auto was in perfecte staat, er stond ongeveer 25.000 kilometer op de kilometerteller, de stoelen waren met zwart leer bekleed, alles zat er op en er aan, inclusief vier gloednieuwe banden. De auto zat binnen viereenhalve seconden op de honderd kilometer.

Met het dak open reed hij langs de kustlijn en vervolgens nam hij snelweg 10 in oostelijke richting door Los Angeles. Daarvandaan sloeg hij af en reed hij de 15 op, rechtstreeks door naar Las Vegas. De zon scheen fel en door de wind was zijn haar een woeste zwarte bos geworden. Op zijn drieëntwintigste was hij zich er maar al te goed van bewust dat hij knap was en hij droeg die kennis met zich mee alsof het een konijnenpootje was waarmee hij het geluk af kon dwingen. Hij had een gladgeschoren, mager gezicht, rechte, donkere wenkbrauwen en zijn oren zaten pal tegen zijn hoofd aan. Hij droeg een spijkerbroek en een zwart poloshirt met korte mouwen. Zijn witlinnen sportjasje lag opgevouwen op de stoel naast hem. In zijn plunjezak zat tienduizend dollar in briefjes van honderd, geld dat hij van een woekeraar had geleend.

Dit was zijn derde tripje naar Las Vegas in evenzoveel weken.

De eerste keer had hij poker gespeeld in het grote Caesars Palace, dat hoe ordinair en overdreven ook, alles in huis had wat je maar wilde. Dat reisje was fantastisch geweest. Het ging hem voor de wind. De kaarten bleven gunstig vallen. Hij wist wat zijn tegenspelers hadden, en kon elk gebaar op de juiste wijze interpreteren, alsof hij paranormaal begaafd was. Hij was met drieduizend dollar die hij van zijn spaarrekening had gehaald naar Las Vegas toe gegaan en had er binnen de kortste keren achtduizend van gemaakt.

Het tweede reisje was goed begonnen, maar hij raakte al snel zijn zelfvertrouwen kwijt. Hij ging terug naar Caesars Palace, in de verwachting dat zijn intuïtie hem weer te hulp zou schieten, maar hij kon zijn tegenspelers niet inschatten, de kaarten waren waardeloos, en niets lukte. Hij liep het casino uit met vijfduizend dollar minder op zak. Vandaar dat hij naar Lorenzo Dante de woekeraar toe was gegaan, die (volgens Phillips vriend Eric) zichzelf als 'bankier' omschreef. Phillip nam aan dat dat ironisch bedoeld was.

Hij had zich niet prettig gevoeld over de afspraak. Eric had hem niet alleen van Dantes criminele achtergrond op de hoogte gesteld, hij had Phillip er ook van verzekerd dat de waanzinnig hoge rente die berekend werd normaal was in die 'bedrijfstak', zoals hij dat noemde. Phillips stiefvader had hem bijgebracht dat hij over financiële zaken altijd moest onderhandelen en Phillip wist dat hij dat te berde moest brengen voordat Dante en hij overeenstemming bereikten. Hij kon zijn ouders niet vertellen waar hij mee bezig was, maar hij stelde de wijze lessen van zijn stiefvader toch op prijs. Phillip mocht hem niet erg graag, maar moest toegeven dat hij hem wel bewonderde.

Hij had met Dante afgesproken in diens kantoor in het centrum van Santa Teresa. Het was een indrukwekkende ruimte, veel glas en glimmend hout, met leer beklede meubels en zachtgrijze vloerbedekking. De receptioniste had hem hartelijk begroet en hem binnengelaten. Een sexy brunette in een strakke spijkerbroek en naaldhakken had bij de deur op hem staan wachten en hem langs tien kantoren geleid naar een groot hoekkantoor achter aan de gang. Iedereen die hij zag was jong en droeg vrijetijdskleding. Hij had zich een hele batterij belastingconsulenten, accountants, financiële genieën, advocaten en administratieve krachten voorgesteld. Dante was aangeklaagd wegens woekerpraktijken en Phillip had verwacht dat de sfeer bedrukt en gespannen zou zijn. Hij had een

duur sportjasje aan om zo respect te betonen, maar beseftte dat hij het verkeerd had aangepakt. Iedereen had vrijetijdskleding aan; wel mooi, maar niet chic. Hij voelde zich net als een jongetje dat zijn vaders kleren had aangetrokken in de hoop dat men zou denken dat hij volwassen was.

De brunette leidde hem het kantoor in en Dante boog zich over het bureau heen om hem een hand te geven en gebaarde toen dat Phillip in een stoel plaats kon nemen. Tot Phillips verbazing was het een aantrekkelijke man. Hij was halverwege de vijftig, lang, zo'n een meter achtentachtig en had een knappe kop: levendige bruine ogen, grijze krullen, kuiltjes in de wangen en eentje in zijn kin. Zo te zien was hij uiterst fit. Het kletspraatje vooraf ging over Phillips afstuderen aan Princeton, de twee richtingen die hij had gestudeerd (management en economie) en zijn carrièrevooruitzichten. Dante had zo te zien geïnteresseerd geluisterd en af en toe een vraag gesteld. Phillip had nog niet echt een baan aangeboden gekregen, maar daar wilde hij het liever niet over hebben. Hij had het over de vele mogelijkheden die er voor hem in het verschieft lagen en verzuimde te vertellen dat hij weer bij zijn ouders was ingetrokken. Dat vond hij te gênant voor woorden. Phillip werd wat rustiger, hoewel zijn handen nog nat van het zweet waren.

Dante zei: 'Jij bent de zoon van Tripp Lanahan.'

'Hebt u mijn vader gekend?'

'Niet zo goed, maar hij heeft me een keer een dienst bewezen...'

'Heel mooi. Daar ben ik blij om.'

'... Anders had je hier ook niet gezeten.'

'Ik ben blij dat u de moeite hebt genomen.'

'Je vriend Eric zei dat je nogal goed kunt poken.'

Phillip ging verzitten, en het leek hem het beste niet al te bescheiden te zijn maar ook niet te gaan opscheppen. 'Ik speelde tijdens mijn studie al, vanaf het eerste jaar aan Princeton.'

Dante glimlachte en de kuiltjes in zijn wangen werden even zichtbaar. 'Dat van Princeton wist ik al, hoor, daar hoeft je het niet meer over te hebben. Ging het om hoge bedragen of speelde je alleen met een stel ezels in een of ander studentenhuis?'

'Ik speelde in Atlantic City en sprokkelde bijna elk weekend genoeg bij elkaar om dat te kunnen bekostigen.'

'Heb je tijdens je studie er niet bij gewerkt?'

'Dat hoefde niet.'

'Je boft maar,' zei Dante. 'Maar, als ik het zo moet inschatten, lijkt me dat poken niet iets wat je vader bij jou voor ogen had.'

‘Dat is zo, meneer. Ik wil ook gaan werken. Daarom ben ik afgestudeerd. Alleen weet ik nog niet zo goed wat ik wil gaan doen.’

‘Maar dat zal binnenkort wel komen.’

‘Dat hoop ik wel. Dat is in elk geval wel de bedoeling.’ Phillip zweette overdadig en het overhemd onder zijn sportjasje plakte op zijn rug. De man was op een bepaalde manier beangstigend, alsof er twee kanten aan hem waren, een vriendelijke en een wrede. Zo op het oog leek hij aardig, maar er lag een donkere persoonlijkheid op de loer, messcherp en snel geïrriteerd. Het was Phillip niet duidelijk met welke kant hij nu te maken had, en het werkte hem op de zenuwen. Dante glimlachte niet meer en de andere kant kwam naar boven. Misschien werd Dante wel gevaarlijk als het om zaken ging.

‘En wat doe je hier?’

‘Eric zei dat u hem soms wat geld voorschiet als het hem even niet voor de wind gaat. Ik hoopte dat u dat ook voor mij zou willen doen.’

Dante sprak op vriendelijke toon, maar zijn ogen bleven hard. ‘Ja, dat klopt. Ik leen geld aan mensen die niets bij de bank los kunnen krijgen. Daar bereken ik wel rente voor en natuurlijk administratiekosten. Hoeveel zou jij willen lenen?’

‘Tienduizend?’

Dante keek hem aan. ‘Dat is veel geld voor iemand van jouw leeftijd.’

Phillip schraapte zijn keel. ‘Nou, met tienduizend, weet u, heb ik weer wat meer armslag. Zo bekijk ik dat tenminste.’

‘Ik neem aan dat Eric je mijn voorwaarden heeft uitgelegd?’

Phillip schudde het hoofd. ‘Niet helemaal. Het leek me beter dat u me dat zou vertellen.’

‘Ik reken per week vijftig dollar tegen honderd dollar. Dat wordt allemaal in één keer afbetaald, tegelijk met de oorspronkelijke lening.’

Phillip kreeg een droge mond. ‘Dat is vrij fors.’

Dante trok de onderste la open en haalde er een stapel papieren uit. ‘Je kunt natuurlijk ook naar de Bank of America gaan, twee straten verderop. Hier heb je de aanvraagformulieren.’ Hij gooide een aanvraagformulier voor een lening op het bureau.

‘Nee, nee, ik snap best waarom. U hebt ook zo uw onkosten.’

Dante zei niets.

Phillip boog zich naar voren om oogcontact te krijgen, als twee mannen die zakenededen. ‘Kunt u me wellicht een beter aan-

bod doen dan vijftig tegen honderd?’

‘Een beter aanbod? Zit jij hier met mij te onderhandelen?’

‘O, nee, meneer. Dat niet. Zo bedoelde ik het niet. Ik dacht alleen dat er misschien wat geregeld kon worden.’ Zijn wangen werden rood.

‘En waarom dan? Omdat we al heel lang winstgevend samenwerken? Omdat je zo goed bent in gokken? Ik heb gehoord dat je verleden week vijfduizend dollar bent kwijtgeraakt in Caesars Palace. Jij wilt die tienduizend van mij gebruiken om je schuld af te betalen en met de rest te spelen. Jij denkt dat je me inclusief de kosten af kunt betalen en er zelf ook nog wat aan overhoudt. Klopt dat?’

‘Zo heb ik het in wezen al eerder gedaan.’

‘“In wezen” kun je mijn rug op. Ik wil alleen mijn geld terug.’

‘Uiteraard. Maar dat krijgt u ook. Dat beloof ik u.’

Dante keek hem aan totdat Phillip zijn blik neersloeg. ‘En hoe lang gaat dat duren?’

‘Een week?’

Dante boog zich voorover en sloeg een bladzijde in zijn agenda om. ‘Op maandag 11 augustus dus.’

‘Dat zou helemaal goed zijn.’

Dante schreef iets op.

Phillip vroeg zich af wat er nu ging gebeuren. ‘Moet ik wat formulieren invullen?’

‘Formulieren?’

‘Een schuldbekentenis of een contract of zoiets?’

Dante maakte een afwijzend gebaar. ‘Maak je maar geen zorgen. Dit is een overeenkomst van mannen onder elkaar. We schudden elkaar de hand, en daar blijft het bij. Ga maar naar Nico om je geld te halen.’

‘Dank u.’

‘Graag gedaan.’

‘Ik meen het oprecht.’

‘Bedank je vader maar. Ik doe dit vanwege een oude dienst,’ zei Dante. ‘Nu we het daar toch over hebben, een vriend van mij werkt als bedrijfsleider in Binions. Als je daar gaat spelen, krijg je een kamer. Zeg maar tegen hem dat ik dat heb gezegd.’

‘Dat zal ik doen, en heel erg bedankt.’

Dante kwam overeind en Phillip volgde zijn voorbeeld. Terwijl ze elkaar een hand gaven, slaakte Phillip een zucht van verlichting. Hij had zich voorgesteld dat hij pittig zou onderhandelen en dat

Dante met twee procent zou zakken omdat hij diep onder de indruk zou zijn van zijn manier van zakendoen. Nu kreeg hij het schaamrood op zijn kaken bij de gedachte alleen al dat hij het bij een man als Dante ter sprake had gebracht. Hij mocht van geluk spreken dat hij er niet uit was gegooid. Of nog erger.

Precies op dat moment ging de deur open en stond de brunette op de drempel.

‘Als ik je iets mag aanraden...’ zei Dante.

‘Ja, meneer?’

‘Verknal het niet. Als je me belazert, zul je daar erge spijt van krijgen.’

‘Dat begrijp ik. Maar ik verzeker u dat u me kunt vertrouwen.’

‘Dat hoor ik graag.’

Binion was een beetje in verval geraakt, maar Phillips kamer was prima in orde. Hij zag er in elk geval schoon uit. Hij liet zijn tas op de grond vallen, deed zeventuizend dollar van de geleende tienduizend in zijn zak en ging naar het casino, waar hij het geld inruilde voor fiches. Hij liep een paar minuten in de pokerruimte rond, om de sfeer op te snuiven. Hij had niet echt haast. Hij was op zoek naar een tafel waar veel geld omging. Hij kwam langs een tafel waar de grote winnaar een Rolex om zijn pols had. Daar dus niet. Die speler was te rijk of te goed en Phillip wilde het niet tegen hem opnemen.

Hij bleef bij een tafel staan waar allemaal ouderen aan zaten die met een bus vanuit het verzorgingshuis hiernaartoe waren gebracht. Ze hadden allemaal hetzelfde T-shirt aan, rood met een witte ondergaande zon erop. Het spel verliep traag, er werd af en toe wat gegokt en een oudere vrouw kon de waarde van de kaarten maar niet onthouden. De man naast haar zei steeds: ‘Godsamme, Alice. Hoe vaak heb ik je dat nou al niet gezegd? Een flush is beter dan een straat en een full house is weer beter dan een flush.’ Met de kleine hoeveelheid fiches waarmee werd gespeeld, zou hij weken nodig hebben om zijn schuld af te lossen.

Nadat hij de hele kamer door was gelopen, liet hij zich inschrijven voor een Texas Hold'em zonder geldlimiet aan tafel 4 of 8. Het kostte vijftuizend dollar om mee te kunnen doen, wat behoorlijk veel was, maar alleen op die manier zag hij de kans schoon om uit de schulden te komen en er ook nog wat aan over te houden. Hij speelde het liefst aan een tafel met een even getal en 4 was zijn geluksgetal. Al snel kon hij terecht aan tafel 8 op

stoel 8, wat hij zag als een goed voorteken, omdat het allebei een tweevoud van vier was. Phillip legde de fiches rechts naast hem en bestelde een wodka-tonic. Er waren al zes mannen aan het spelen en hij was een van de laatste bidders, zodat hij mooi kon toekijken hoe het eraan toeging. Hij paste een paar keer, hield zich de ene keer in met een boer en een koningin en de andere keer met een stel vijven. Hij had er wel mee kunnen spelen, maar ver zou hij er niet mee komen, en dat was wel de bedoeling.

Omdat hij met geleend geld speelde, was de druk om te presteren hoog. Normaal gesproken vond hij die druk prettig, omdat hij erdoor op zijn tenen ging lopen. Maar dit keer speelde hij kaarten niet waarmee hij anders wel zou hebben gespeeld. Hij won wat fiches met twee paren en even later won hij vijftienhonderd dollar met een wheel. Hij had nog niet veel geld verloren, hooguit vierhonderd dollar, en door de warmte van de wodka werd hij algauw rustig. Hoewel hij een tijdlang niet speelde kreeg hij daardoor wel de kans om te zien hoe de mensen aan de tafel het aanpakten.

De dikke vent in het te krappe blauwe overhemd wendde verveling voor als hij goede kaarten had, deed net alsof hij niets in zijn handen had en het voor hem maar snel achter de rug mocht zijn. Dan was er een oudere man met een zuur gezicht die een grijs sportjasje droeg en die zeer beheerste bewegingen maakte. Als hij zijn kaarten bekeek, tilde hij ze maar een heel klein stukje op, wierp er een blik op en keek vervolgens de andere kant op. Phillip hield hem in de gaten, op zoek naar aanwijzingen. Een vent in een groen flanellen overhemd, met de bouw van een houthakker, wilde elke keer dat hij dacht dat hij de slechtste kaarten had een kaart erbij, in de hoop zo iets beters te krijgen. Phillip maakte zich geen zorgen over de andere drie mannen, die te krenterig of te timide waren om een gevaar te vormen.

Hij speelde nog een uur en won vijf kleine potjes. Hij zat er nog niet echt in, maar wist dat zijn geduld vruchten af zou werpen. De oudere man stond op en zijn plaats werd ingenomen door een vrouw van in de veertig met lichtblond haar en een litteken op haar kin. Ze was dronken of een amateur of anders de slechtste pokerspeler die hij ooit had gezien. Hij hield haar vanuit zijn ooghoek in de gaten en zat zich te verbazen over wat ze aan het doen was. Hij verloor een pot van achthonderd dollar aan haar omdat hij dacht dat ze bluffte. Vervolgens paste hij omdat hij de indruk kreeg dat ze goede kaarten had, wat niet waar bleek te zijn. Het ging langzaam bij hem dagen dat ze waarschijnlijk van een heel

ander kaliber was, een doorgewinterde speler en een fantastische actrice, en veel moeilijker te doorgronden dan hij aanvankelijk dacht. Ze gaf tegenstrijdige signalen af. Hij gaf haar het etiket 'gevaarlijk' in zijn hoofd en concentreerde zich op zijn kaarten en minder op haar. Als het spel voor hem de goede kant op ging, daalde er een bepaalde stilte op hem neer. Het was dan net alsof hij in een geluiddichte ruimte zat. Hij hoorde de mensen om hem heen wel praten, maar van veraf en zonder dat het tot hem doordrong.

Twee uur later had hij tweeduizend dollar gewonnen en ging het hem eindelijk voor de wind. Hij kreeg hartenaas en klavervier. Normaal gesproken had hij gepast, maar zijn intuïtie fluisterde hem in door te gaan, dat hem iets te wachten stond. Het blondje, dat voor hem aan de beurt was, speelde lukraak, liet niet merken waar ze mee bezig was. Door te gokken kon ze met een slechte hand nog winnen, maar uiteindelijk zou ze toch verliezen. Dit keer keek ze even naar haar kaarten en sloot een verzekering af, wat waarschijnlijk betekende dat ze twee azen had. De kans op een paar azen was ongeveer 1 op 220.

De dikkerd vroeg om een kaart. De vent in het groene flanelen overhemd zat zijn mogelijkheden te overwegen terwijl hij de stapels fiches die voor hem lagen netjes ordende. Hij vroeg ook om een kaart, maar zonder al te veel overtuiging. Phillip kreeg de neiging om weer naar zijn hole-kaarten te kijken, maar hij wist precies wat hij had. Hij zou op zijn intuïtie afgaan en nog een kaart vragen en als die niets was zou hij passen. De speler met de button, de kleine blind en de grote blind pasten zonder een poging te wagen.

De dealer legde de bovenste kaart blind weg en de flop bestond uit ruitendrie, schoppenvijf en schoppentwee, en Phillips hart sloeg een slag over. Hij had opeens een wheel in zijn handen. Aas, twee, drie, vier, vijf. Hij keek naar hoe de mensen inzetten en schatte de kaarten van zijn tegenstanders in. De vrouw zette niet in en de dikkerd en de man in het groene flanelen overhemd evenmin. Phillip zette wel in en werd zo de laatste die bij de volgende ronde aan de beurt was. Weer werd er ingezet en iedereen wilde hem zien. De dealer legde de bovenste kaart weer blind weg. De volgende kaart was schoppenaas. De blondine zette in, wat kon betekenen dat ze three of a kind of een flush had. Die kon hij allebei overtroeven. Hij ging alles nog eens na. Hij had een aas in zijn hand, er lag een aas op tafel en zeven spelers hadden meteen al gepast, dus de kans was groot dat zij de andere twee azen niet in haar

bezit had. Hij wierp even een blik op haar, maar kon haar niet peilen. Ze had de hele tijd een flauw glimlachje om haar lippen, alsof ze een binnenpretje had. Zijn stiefzus was net zo, arrogant, fanatiek, uitdagend. Hij kon het nooit van haar winnen, en dat stak hem. Phillip zette het van zich af en concentreerde zich weer op het spel. De dikkerd en de vent in het groene flanellen overhemd pasten. Phillip vroeg om een kaart.

De river was schoppenacht, waardoor de kans dat zij een flush had zeer groot werd, en dan kon hij het met zijn straat wel schudden. Hij had na de flop geen betere kaarten gekregen, maar wat maakte dat uit? Hij kon nog steeds de beste kaarten hebben. De vraag was alleen of hij door moest zetten en zo ja, hoe hard. Ze waren de enige twee die nog speelden. De blondine zette in. Hij ging eroverheen en de blondine ging daar weer overheen. Wat voor schitterende kaarten had zij wel niet? Hij wilde zo rustig mogelijk blijven, maar een dun laagje zweet had zich al op zijn voorhoofd gevormd en dat kon hij met geen mogelijkheid verbergen. Er zat achtduizend dollar in de pot. Als hij zou meegaan, zou hem dat tweeduizend dollar kosten en was de kans op de pot vier op één geworden. Niet slecht. Als hij won, zou hij vier keer meer krijgen dan wat meegaan hem gekost zou hebben. Iedereen keek naar hem. Hij had goede kaarten, maar het kon beter. Zij had een flush of een paar. Hij had achter elkaar een paar maal gewonnen, maar hij wist dat dat een keer afgelopen zou zijn. Hij had eigenlijk al eerder moeten ophouden, maar hij wilde het niet van haar verliezen. Voor hetzelfde geld had ze hem voor de gek gehouden en was dit zijn laatste kans om eronderuit te komen. Met pijn in zijn hart schoof hij zijn hole-kaarten naar voren, ten teken dat hij het opgaf. De dealer schoof de pot naar de blondine en zij haalde het met haar raadselachtige glimlachje naar zich toe.

Hij hield zich voor dat het een spelletje poker was en geen wedstrijdje tussen de vrouw en hem. Maar dat glimlachje deed het hem. Hij keek haar aan. ‘Was je aan het bluffen?’

‘Dat hoef ik niet te zeggen,’ zei ze.

‘Weet ik. Ik was alleen nieuwsgierig. Had je een flush of een paar?’

Ze stak twee vingers op, alsof ze het vrede-steken wilde maken. ‘Ik had twee kaarten, een boer en een zes.’

Het bloed trok weg uit zijn hoofd. Ze was hem te slim af geweest en hij was laaiend. Hij vermande zich. Het had geen zin zichzelf verwijten te maken. Gedane zaken namen geen keer. Het